

Indulok Jócsóba

□

Csódák Jócsódája, nevet kell adnom a mai dolognak,

máskülönben nem tudnám nevén nevezni a sapkalényeget.

Ezt az ikonszöveget úgyis csak akkor látni,

ha éppen úgy kattint az ember.

De nem kattint sehogy, tehát ez a szöveg masincs:

a négyzet el van vetve.

Az előző tegnapban volt, vagy a következőben lesz, nem tudni.

De a név, akár a víz, a biztonság nedvéért kell.

Jócsó legyen lényegneve ma a sapkafestő dolognak.

Nem tartozik a lényegi történethez,

hogy általában kicsikét csókkentlátó lettem,

nagyítás nélkül nem csócsálok jól képet,

tehát csakis Jócsó miatt mondom, és azért,

hogy később hitelesen mondhassam:

a nevükön evezni kell a dolgokat.

Az elért szót jól megnagyítom,

pedig ki látott már úszómedencében evezésből sportot űzőt.

Történet nincs, lényegibb a tartozás annál inkább Jócsóhoz.

Közös evezőre hoz bennünket a nagy víz.

Labdánk, sapkánk: hasonmás. Sok van, mi Jócsódálatos,

de ennélembnél ma nincs semmi Jócsódálatosabb.

Az fesse rám az első követ,

aki nem látott úszót sapka nélkül olyan helyen,

ahol a sapka használata kötelező.

Az úszósapka lekötelező használatáról beszélek,

a megnyerőn úszókról.

A szabályok szív-éjes szegésére alkalmas ember látásáról,

s egyetlen napról a sok közül: a maivanról,

amelyen Jócsó maga lesz a szívvel telt éj,

ami akárha vízzel telt sapka,

általa veszi fel valaha volt legszebb alakját.

A kapus sapkája, ez regénycímnek uszódával elmegy,

ezért itt vetem közbe: úszósapka, festőfeladatul.

Szerencsés ember, aki sápkór helyett sapkakórt.

Kórubelül, vagyis inkább uszkve,

egy hintőporos úszósapka grammnyira annyi lehet,

amennyi szalámiból jut négy utasellátós szendvicsbe.

Most már, hogy sejteni véljük, amúgy mennyi,

jó ha azt is lehetne, hangilag mennyit nyom a lantban:

csapjunk tehát a hú-rock közé.

Hú, de sapkarokonom nekem ez a dolog,

nem csak név-, de nyelv is. Tehát ezért is elfogult vagyok,

részrehajó, baráti uszály, barátja a Jócsónak.

Ok, legyen akkor tulajdon a képen: enyém a látvány.

Nyitott kapusokat döngetek.

Kattintok, a sapka éppen így nagyul.

Véder nagyúr, s aki vele együtt még átállt a sötét oldalra,

fölsorakoznak. Veszteni fognak. A sapkajó legyőzi a sapkarosszat.

A kapusnak nyernie kell. Póz, a Csódák Jodája.

A kapósnak, Jócsónak, szintén.

Világos, hogy a festő alkalmon szüli a szótolvajt.

Titkon lemásol kabinkulcsokat,

pedig anélkül is mindenhová bejáratos.

Bejáratos társai, akiket tanít, kérdezhetnék tőle:

tanár úr, te mire gondolsz sapka közben?

Mármint amikor olyan helyen úszol. Hát fiam, csak úgy gondolok.

Pl. ha versenyúsz, akkor verse nyúz.

Viszontválaszul béjvaccs by Vass:

én, a mélabúi vízimentő, mintha folyton vízimentetőznék;

teszem azért, hogy szárazon megússzam,

ha kimondom: íme a sapkaember, a homo sapkaiens,

a valaha volt legszebb édesvízi sapkalabda.

Ha Jócsót bántanátok,

mert nem valamelyikőtök vízfejére festette:

csak a Pestemen keresztül.

Ha úgy látom, sokunk feje benne, mea culpa.

Jócsó azt írja, ímélen küld még képet,

nézzem meg, hogy és hol szerepel a sapkamű kiállításon.

Jó, ha internet, akkor hálósapka.

Úszul ejt: nem küld több mé-látványt.

Nézhetem tehát a csatolásban, hogy ejt rabul.

Mélyvíz, csak túszoznak.

Váltságdíj nem érdekli, kicsit passziúszik velem,

s ha kedvét szegem,

egyszer majd csak úgy szabadon enged.

Tudja, akkor már úgysem hagynám el, mert hozzá tartozom.

Copyright © Szabó István